

Sygn. akt I C 2606/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa J. Ł.

przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda J. Ł. kwotę 58 186,10 zł (pięćdziesiąt osiem sto osiemdziesiąt sześć 10/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 19 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8 494 zł (osiem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt cztery) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 5 400 zł tytułem zastępstwa prawnego;

III nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Olsztynie) kwotę 1 046,95 zł (tysiąc czterdzieści sześć 95/100) tytułem kosztów procesu- reszty opłaty od rozszerzonego powództwa oraz części wynagrodzenia biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 2606/16

UZASADNIENIE

Powód J. Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 55.524,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do niego pojazdu marki A. (...) w wyniku kolizji z dnia 16 maja 2016 r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego łączną kwotę 36.275,56 zł. Zdaniem powoda kwota ta była zaniżona (k 2-5).

Pismem procesowym z 26 czerwca 2017 r. pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo o kwotę 2661,62 zł żądając ostatecznie zasądzenia kwoty 58.186,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami: ustawowymi od dnia 19 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty. (k. 118-119).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W., wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko potwierdził, że okolicznością bezsporną jest wystąpienie szkody w pojeździe powoda, wskutek zachowania kierującego pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u pozwanego. Pozwany zanegował roszczenie o zapłatę odszkodowania z tytułu poniesionej szkody w pojeździe zgłaszane przez powoda co do wysokości. Pozwany wskazał, że w procesie likwidacji szkody wypłacił na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 36.275,56 zł. W ocenie pozwanego, z uwagi na wiek pojazdu oraz realne koszty naprawy umożliwiające przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, wysokość odszkodowania powinna być ustalona w oparciu o ceny materiałów i części zamiennych o porównywalnej jakości, jak i w oparciu o średnie stawki dla robocizny, ustalone w oparciu o średnie ceny usług stosowane na terenie, gdzie pojazd ma być naprawiany. (k. 34-36).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 maja 2016 r. doszło do kolizji drogowej, w następstwie której uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) o nr rej. (...), należący do powoda. Sprawca kolizji posiadał obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego ustalił należne powodowi odszkodowanie na kwotę 36.275,56 zł przy uwzględnieniu cen części zamiennych alternatywnych oraz potrącenia amortyzacyjnego w wysokości 33% w stosunku do materiałów lakierniczych oraz zastosowaniu rabatu od całości naprawy w wysokości 25%.

(bezsporne, dowód: kosztorys (...)’S nr (...) – k. 8-13)

Uznając wypłacone odszkodowanie za zaniżone powód zwrócił się do rzeczoznawcy celem wykonania prywatnej ekspertyzy w zakresie uszkodzeń pojazdu i kosztów jego naprawy. Zgodnie ze sporządzoną wyceną, powód musiałby ponieść koszty naprawy pojazdu w wysokości 91.700,03 zł.

(dowód: opinia nr (...)– k. 14-20)

Biegły sądowy wskazał, że wartość naprawy pojazdu wynosi 94.461,66 zł, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 120 zł netto, w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji oraz analizy dokumentacji fotograficznej wykonanej w czasie oględzin pojazdu przez pozwanego. Zastosowanie części zamiennych sygnowanych jakością P, (...), (...) nie pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Części te nie spełniają bowiem norm jakościowych producenta i charakteryzują się brakiem możliwości poprawnego spasowania montażowego. Ponadto użyty do produkcji (...), (...), (...) materiał charakteryzuje się brakiem odporności na korodowanie elementu oraz nierzadko mniejszą grubością ścianek, co powoduje łatwe odkształcanie się części. Naprawa przy zastosowaniu takich części przywróci funkcjonalność pojazdu w użytkowaniu, jednakże nie przywróci pojazdu do stanu sprzed kolizji. Uszkodzone części nie charakteryzowały się wcześniejszymi naprawami i były częściami oryginalnymi, dlatego też w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody do wyliczenia wartości szkody uznano części zamienne oryginalne bez stosowania amortyzacji. Zastosowane natomiast przez pozwanego potrącenia amortyzacyjne z uwzględnieniem części zamiennych alternatywnych oraz zastosowanie rabatu niezgodne jest z technologią naprawy producenta i nie pozwoli na naprawę pojazdu w zakresie przywrócenia go do stanu sprzed szkody.

Naprawa dokonana w sposób zgodny z technologią naprawy producenta nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu, nie stwierdzono bowiem wyraźnych śladów wcześniejszych uszkodzeń lub śladów widocznej korozji, zarysowań czy ubytków lakieru na uszkodzonych elementach zakwalifikowanych do wymiany.

(dowód: opinia biegłego K. G. – k. 54-68, opinia uzupełniająca k. 94-106)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powoda w jego ostatecznym kształcie należało uwzględnić w całości.

Dokonując rozstrzygnięcia w sprawie Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się aktach przedmiotowej sprawy, a także aktach szkody pozwanego, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała i która nie budziła wątpliwości Sądu.

Ponadto, przy ustalaniu wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu powodów powstałych wskutek wypadku z 16 maja 2016 r., Sąd oparł się na opiniach biegłego sądowego K. G.. Biegły sporządził opinię oraz opinię uzupełniającą zgodnie z określoną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznawaną metodą i programem kosztorysowym. Opinia biegłego była jasna, logiczna i spójna, oraz odpowiadały na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Opinie biegłego zostały w sposób przekonywający uzasadnione i nie zostały zakwestionowane przez strony żadnym zarzutem, który mógłby wywołać uzasadnione wątpliwości co do wiedzy i bezstronności biegłego. W związku z powyższym Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłego.

Na wstępie wskazać należy, że nie była sporna sama zasada odpowiedzialności pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V (...) z siedzibą w W.. Pozwany nie kwestionował, że na podstawie zawartej ze sprawcą szkody umowy w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada on za następstwa wypadku z 16 maja 2016 r., w wyniku, którego uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki A (...) o nr rej nr rej. (...).

Pozwany kwestionował przede wszystkim konieczność zastosowania części oryginalnych oraz stawkę za 1 roboczogodzinę pracy, która powinna być ustalona na poziomie cen średnich usług stosowanych na terenie gdzie pojazd ma być naprawiony. W ocenie pozwanego pojazd zostałby przywrócony do stanu sprzed szkody również przy zastosowaniu części zamiennych alternatywnych, zamiast części oryginalnych. Tym samym stwierdzić należy, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowił przepis art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – zgodnie z art. 822 § 4 k.c. – może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W ubezpieczeniach majątkowych świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Działanie sprawcy szkody, jaka wystąpiła w samochodzie należącym do powoda, należało ocenić w świetle przepisu art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Z kolei odpowiedzialność ubezpieczyciela, o której mowa w art. 39 i 40 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz 1152, z późn. zm.) stanowi pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przy czym obejmuje ona zarówno odpowiedzialność za własny, jak i cudzy czyn. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z art. 35 ww. ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W świetle cytowanych przepisów Sąd stwierdził, że pozwany, ponosząc odpowiedzialność wobec poszkodowanego, a następnie wobec powoda zobowiązany był do pełnego pokrycia wyrządzonej szkody, co wynika z treści art. 361 k.c.

Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu mechanicznego następuje poprzez zapłatę stosownej kwoty, niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a jeżeli pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku (zob. wyrok SN z 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93, wyrok SN wyrok z 20 kwietnia 1971 r., II CR 475/70, OSPiKA 1971, nr 12, poz. 231).

Mając na uwadze przedstawione powyżej rozważania, Sąd dzielając w pełni wnioski płynące z opinii biegłego ustalił, że koszty naprawy pojazdu powodów wyniosły 94.461,66 zł. Uwzględniając kwotę wypłaconą przez pozwanego (36.275,56 zł), na rzecz powodów należało zasądzić 58.186,10 zł

Mając zatem na uwadze powyższe, na zasadzie art. 805 k.c. i nast. oraz na podstawie art. 481 k.c. orzeczono jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część świadczenia ubezpieczyciel winien wypłacić w terminie 30-stodniowym (§ 2). Stosownie zaś do treści przepisu art. 481. § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze powyższe przepisy o odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem powoda zasądzając odsetki ustawowe za opóźnienie od 19 sierpnia 2016 do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Do kosztów poniesionych przez powoda Sąd zaliczył opłatę sądową od pozwu (2.777 zł), koszty ustanowienia pełnomocnika (5.400 zł), koszt opłaty od pełnomocnictwa (17 zł) oraz zaliczkę na wynagrodzenie biegłego (300 zł) – łącznie 8.494 zł jak w pkt II wyroku.

O nieuiszczonych kosztach sądowych, tj. łącznej kwocie 1.046,95 zł (540,37 zł - k. 74, 373,58 zł – k.112 i 133 zł - k. 118-119) orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 98 §1 k.p.c. jak w pkt III wyroku.

SSR Joanna Bienkowska-Kolarz